

Les previsions eren bones, però tothom sap que no sempre es compleixen i que fins i tot poden arribar a jugar en contra (i si no que li preguntin a l'Artur). No va ser el cas d'ERC en les passades eleccions al recuperar els 21 escons que va aconseguir al 2006 abans de la devallada monumental que va suposar el segon pacte tripartit.

Moltíssim han canviat les coses des d'aquell ja llunyà 2003 en el qual el partit, aleshores liderat per Carod-Rovira, va aconseguir els millors resultats des de la tornada de la democràcia, amb uns 23 escons que li van permetre ser partícep de l'aplaudit relleu democràtic en el parlament de Catalunya. Hi ha qui s'atriveix a dir que la democràcia catalana va fer-se gran i va acabar d'espolsar-se els fantasmes invocats per la no alternança governamental gairebé inqüestionable de l'era Pujol. Fins i tot, vist en perspectiva, els propis militants i simpatitzants de CiU creuen que el relleu va ser bo, va ajudar a desactivar mecanismes i maneres de fer administratives que ja començaven a estar ben coberts de pols i de poca voluntat de canvi.

Catalunya va veure com un govern d'esquerres era capaç no tan sols de governar i posar la base per a l'alternança política per al futur sinó de canviar l'estatut d'autonomia per modernitzar-lo i adaptar-lo a les noves demandes de Catalunya (que, d'altra banda, ara mateix sembla que tornen a estar completament desfassades jurídicament i a nivell de marc legal). El consens inicial català no va servir de res, i la resta ja és història.

Però tornem a Esquerra. Un pacte de govern amb socialistes i verds no era mala idea per a la majoria dels votants, però el sector més catalanista esperava un gir sobiranista de cara a la VIII legislatura. Es va renovar la confiança en el partit, tot i que amb menys vots que no semblaven prou transcendents com per no entrar a formar part un atre cop del goven amb els mateixos (però més afeblits en general) socis. I a aquí va començar la travessa pel desert del partit, amb un líder sortint desgastat i controvertit (Carod) i amb un líder entrant que no va acabar de convèncer a ningú i que només va servir per allargar i/o empitjorar la situació (Puigcercós). El partit necessitava un canvi i sembla ser que va trobar a la persona ideal per portar-lo a terme.

Ja amb la nova directiva de Junqueras i amb Alfred Bosch com a candidat, les eleccions del 2011 van deixar entreveure que no s'anava malament: es van mantenir els 3 diputats a les corts madrilenyes tot i pèrdua (minsa) de vots. Però l'objectiu era un altre: recuperar el prestigi perdut al Parlament i, per què no, intentar ser la segona força política de l'hemicicle.

Dit i fet. El discurs serè, tranquil i ben estructurat de Junqueras ha cuatllat entre els votants independentistes que avalen el camí iniciat per Mas però no li perdonen ni les retallades ni el personalisme del procés. Tot i això, el pacte no escrit de no agressió ha tret emoció a la campanya en forma d'enganxades fortes directes amb Mas. Certament, hagués estat molt interessant un duel entre ambdós polítics, però vistes les circumstàncies presents i futures es va imposar la serenitat i els retrets amistosos en llocs on no fan mal, evitant cops baixos.

El vot que havia de ser prestat a CiU ha anat a ERC, i aquest l'ha utilitzat d'una manera molt curosa i estudiada, mostrant la nova direcció que ha pres el partit. Què hagués fet Carod en aquesta situació? Probablement ja estaria al govern fent amics a Madrid i a Europa. Junqueras, acusat pels convergents de prioritzar els interessos del partit abans dels de Catalunya, prefereix quedar-se en un elegant terme mig que satisfà a totes les parts: per una banda, garanteix mà ferma i estesa per al procés sobiranista i, per l'altra, intentarà frenar el cop de les futures retallades en els sectors més castigats. Veurem com acaba anant perquè els termes intermitjos sempre solen ser molt perillosos, però una cosa és clara: la jugada, d'entrada, ha sortit rodona.